

F. Ítéltábla
17.Pf.20.797/2014/3.

A F. Ítéltábla dr. Bajnai Gábor ügyvéd (fél címe) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, dr. Halász Ildikó ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen élettársi vagyonközösség megosztása iránt indított perében a F. Törvényszék 2014. január 30. napján meghozott 35.P.23.329/2012/35. számú ítélete ellen az alperes részéről 38. és 43. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A F. Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 284.000 (Kétszáznyolcvannégyezer) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására 716.000 (Hétszáztizenhatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított, és az ítéltábla által pontosított tényállás szerint a felek házastársak voltak, házassági életközösségük 1992. évben szakadt meg. Házasságukat a Pesti Központi Kerületi Bíróság az 1994. december 16. napján jogerős ítéletével bontotta fel. Házasságuk felbontását követően azonban érzelmi kapcsolatukat helyreállították. A F. Ítéltábla a 2012. június 19. napján jogerős közbenső ítéletével megállapította, hogy a felek 1995. márciustól - 2004 júliusáig élettársi kapcsolatban éltek.

A felek az 1997. február 19. napján kötött adásvételi szerződéssel megvásárolták a **b.-i B. utca** 59. szám alatti ingatlant (továbbiakban: **B. utcai ingatlan**) 1.400.000 forintért, majd az 1997. december 11. napján kötött szerződéssel a **b.-i Sz. utca** 32. szám alatti ingatlant (továbbiakban: **Sz. utcai ingatlan**) 1.300.000 forintért. Az adásvételi szerződésekben vevőként kizárólag az alperes szerepel. 1998. augusztus hónapban pedig az alperes akkor 3 éves gyermeke részére 1.800.000 forint vételárért vásároltak **b.-i R. utcában** egy lakás ingatlant.

A felek a **B. utcai** és a **Sz. utcai** lakásokat az élettársi közös vagyon

felhasználásával befektetési célzattal vásárolták meg és az ingatlanokat bérbeadás útján hasznosították.

2000. augusztus 10. napján fele-fele arányú közös tulajdonként megvásárolták a **b.-i**, 0109/59 hrsz.-ú, szántó művelési ágú ingatlant 60.000 forint vételárért.

A felperes 1991-től 1995 év végéig általános Iskolai informatika tanárként dolgozott és mellette 1987-től a **P. Bt.** reklámstúdió beltagja volt. A Bt. a tevékenységét 1994. évben megszüntette és a felperes 1994. december hónapban 2.525.000 forint osztalékban részesült. A Bt. az 1995. február 20. napján hozott társasági határozattal mondta ki a társaság jogutód nélküli, végelszámolással történő megszűnését. A végelszámolás kezdő időpontját 2005. március 1. napjában határozták meg. A **F. Bíróság**, mint Cégbíróság a 2002. november 7. napján hozott határozatával elrendelte a cég hivatalbóli törlését.

1995 márciusától a felperesnek onnan származik jövedelme, hogy édesanyja, felperes nevené a **Q. Bt.** beltagja és üzletvezetője, de a tényleges munkavégzést a Bt.-ben a felperes végzi. Ezért a felperes édesanyja a Bt.-től kapott munkabérét a felperesnek juttatja. Ezen túlmenően a Bt. fedezi a felperes telefonköltségét, gépkocsijának üzemanyagköltségét és a felperes személygépkocsijának használata után bérleti díjat fizet.

A felperes bejelentett, adózott jövedelme 1994. január és 1998. december közötti időtartamban 711.458 forint volt. 1999 évtől kezdődően a felperesnek nincs személyi jövedelemadó és munkáltatói adóbevallása a Nemzeti Adó- és Vámhivatal nyilvántartásában. 1995. március hónaptól - 1997. év végéig a felperes adózott jövedelme 388.959 forint volt.

Az alperes 1995. januártól - 1997. szeptember 1. napjáig gyermekgondozási díjat, illetve gyermekgondozási segélyt vett igénybe. 1997. szeptember 1. napjától az **főiskolai** tanársegédként, 2002 évtől kezdődően pedig a **F. Gimnáziumban** gimnáziumi tanárként dolgozott. 1995. március hónaptól 2004. júliusig az adózott jövedelme 6.884.815 forint, míg az 1995. március és 1997. év vége közötti időtartamban 647.170 forint volt.

1996 nyarától az alperes magántanítványoknak matematika különórákat tartott, amelyből meg nem határozható összegű, be nem vallott jövedelemhez jutott.

A felek élettársi kapcsolata 2004 júliusában megszakadt és az alperes 2005. szeptember 6. napján 6.900.000 forint vételárért értékesítette a **B. utcai** lakást.

Jelen per alperese a **F. Bíróság** előtt indított perben a házastársi közös vagyon megosztását kérte. A felek a perben 2005. november 7. napján kötött egyezséggel a házastársi közös vagyont megosztották. A **b.-i P. utca 1/A.** alatti ingatlan közös tulajdonát megszüntették, az alperes a felperes 4/10 tulajdoni hányadát 13.440.000 forint megváltási ár fejében megváltotta, a felperes pedig vállalta, hogy az ingatlant a megváltási ár kifizetésével egyidejűleg kiürített állapotban az alperes birtokába adja.

A felperes keresetében a Ptk. 578/G. § (1) bekezdésére alapítva kérte az élettársi közös vagyon megosztását, az azonos szerzési arány alapul vételével;

- az alperes kötelezését a **B.** utcai lakás eladási árának fele része, 3.450.000 forint és ennek az értékesítés időpontjától számított törvényes mértékű kamata megfizetésére;

- a **Sz.** utcai ingatlan közös tulajdonának megszüntetését, elsődlegesen akként, hogy az alperes váltsa magához a felperes tulajdoni hányadát, másodlagosan pedig árverési értékesítés útján;

- a **b.-i** szántó ingatlan közös tulajdonának megszüntetését, az alperes tulajdoni hányadának a felperes tulajdonába adásával 100.000 forint megváltási ár ellenében.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a lakás ingatlanokra előterjesztett kereset elutasítását kérte, a szántó ingatlan közös tulajdonának megszüntetését a felperes által kért módon nem ellenezte. Arra hivatkozott, hogy a lakás ingatlanok azért állnak az ingatlan-nyilvántartás szerint az alperes kizárólagos tulajdonában, mert azok megszerzéséhez a felperes nem járult hozzá. A lakások vételárát az alperes saját, különvagyonának tekintett jövedelméből, valamint édesanyjának hozzájárulásából fizette ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a felperes a **Sz.** utcai ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát élettársi közös vagyon jogcímén megszerezte és elrendelte az ingatlanon fennálló közös tulajdon árverési értékesítés útján történő megszüntetését. A legkisebb árverési vételárat beköltözhető állapotban 5.500.000 forintban határozta meg azzal, hogy a vételárat a felek között egyenlő arányban kell felosztani. Kötelezte az alperest, hogy sikeres végrehajtás esetén az ingatlant 30 napon belül ürítse ki és azt bocsássa az árverési vevő birtokába.

Kötelezte az alperest, hogy fizesse meg a felperesnek az általa értékesített **B.** utcai lakás vételárának felét; 3.450.000 forintot, a 2005. szeptember 6. napjától esedékes késedelmi kamataival együtt.

A **b.-i** ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését is elrendelte, az ingatlan alperes tulajdonában álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát 50.000 forint megváltási ár fejében a felperes tulajdonába adta.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése alapján azt vizsgálta, hogy a perbeli ingatlanok vételárát a felek milyen forrásból fizették ki, a vételárak kifizetéséhez a felperes hozzájárult-e, ha igen, milyen mértékben.

Az elsőfokú bíróság a felek jövedelmét a szerzési arány megállapítása érdekében az 1995. márciustól - 1997. decemberig tartó szakaszban vizsgálta, mert a két lakás megvásárlására ebben az időtartamban került sor.

A felek személyi jövedelemadó bevallásának adatai alapján megállapította, hogy a felperes bevallott jövedelme ebben az időszakban 465.017, (helyesen: 388.959), az alperesé 767.093 (helyesen: 647.170) forint, összesen 1.232.110 (helyesen: 1.036.129) forint volt. A család megélhetésének biztosítására fordított kiadások mellett sem kizárólag az alperes, sem a felek közös, adózott bevétele nyilvánvalóan

nem fedezhette a két lakás 2.700.000 forintos vételárát. Ebből az következik, hogy a feleknek a vételárak kifizetéséhez a bevallott, adózott jövedelmükön kívül egyéb jövedelemmel is kellett rendelkezniük.

A felperes a **Q.** Bt.-ből származó bevételeinek igazolására kizárólag édesanyjának írásbeli nyilatkozatát csatolta, amely nem volt alkalmas annak bizonyítására, hogy a Bt. részére végzett tevékenységből a felperesnek milyen jövedelme származott.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján bizonyítottnak fogadta el azt az alperesi állítást, hogy a vizsgált időtartamban az alperes több magántanítványt különóra keretében tanított és ebből bevétele származott, de a bevétel nagyságát nem lehetett megállapítani.

Az elsőfokú bíróság nem látta bizonyítottnak az alperes azon állítását, hogy a lakások vételárának felét édesanyja, **Sz.L.-né** biztosította. Édesanyja ugyan tanúvallomásában alátámasztotta az alperes azon előadását, hogy hozzájárult a lakások vételárához, de tanúvallomását az elsőfokú bíróság nem fogadta el hitelt érdemlő bizonyítékként. A tanú nem tudott egyértelműen nyilatkozni arra, hogy miért az alperes lett az ingatlanok kizárólagos tulajdonosa annak ellenére, hogy a vételár kifizetéséhez a tanú is hozzájárult. Nem tartotta életszerűnek azt az alperesi előadást és az alperes édesanyjának azt a tanúvallomását, hogy eredeti szándékuktól eltérően az ingatlanok azért az alperes, nem pedig gyermeke tulajdonába kerültek, mert így kívánták elkerülni, hogy az ingatlanokkal való esetleges rendelkezéshez gyámhatósági hozzájárulás legyen szükséges. Az 1998. évben megvásárolt Rákóczi utcai lakás ugyanis ezen érvek ellenére az akkor 3 éves gyermek tulajdonába került.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vagyoni hozzájárulások mértéke, a szerzés aránya nem volt megállapítható. Ezért az elsőfokú bíróság a felek közreműködését az ingatlanok megszerzésében azonos mértékűnek tekintette. Ennek megfelelően állapította meg a felperes tulajdonjogát a **Sz.** utcai ingatlanban és erre tekintettel kötelezte az alperest az általa értékesített **B.** utcai lakás vételára fele részének késedelmi kamatokkal történő megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezett. Fellebbezésében azt kérte, hogy az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a felperesnek a **Sz.** utcai lakáson fennálló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának megállapítására, valamint a **B.** utcai ingatlan vételára fele részének megfizetésére irányuló keresetét utasítsa el.

Fenntartotta azt az elsőfokú eljárás során is következetesen előadott álláspontját, hogy mindkét lakás megvásárlásához szükséges anyagi fedezetet kizárólag saját jövedelme és édesanyjának megtakarítása biztosította, a felperes a lakások vételárának kifizetéséhez nem járult hozzá. Álláspontja szerint ezt az állítását az elsőfokú eljárás során bizonyította.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte, mert az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben feltáratlan, iratellenes és logikai ellentmondásokat tartalmaz, a megállapított tényekből levont jogi következtetés okszerűtlen, ezért az ítélet megalapozatlan.

Iratellenesen állapította meg álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azt, hogy a felek között házasságuk felbontásakor vagyoni jogi viták voltak. Ténylegesen a felek a házastársi közös vagyon megosztását egyezséggel rendezték.

Nem rögzítette és nem értékelte az elsőfokú bíróság azt a tényt, hogy a felperes is részt vett a lakások adásvételi szerződésének megkötésében, azt tanúként aláírta. Nem tiltakozott az alperes kizárólagos tulajdonszerzése ellen, azzal egyetértett.

Nem értékelte a felperes ellentétes előadását: a felperes eredeti nyilatkozata szerint azért nem szerzett tulajdonjogot az ingatlanokban, mert nem foglalkozott azzal, hogy az ingatlanok az alperes tulajdonába kerülnek, meg sem fordult a fejében, hogy ezzel kapcsolatosan bármilyen probléma lehet közöttük. Később pedig úgy nyilatkozott, hogy azért nem akarta, hogy tulajdonosként szerepeljen az ingatlan-nyilvántartásban, mert a lakások vásárlásakor vállalkozó volt.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság okirati bizonyítékként elfogadta a **P.** Bt. pénztári kifizetési bizonylat másolatát annak ellenére, hogy a számlán a kifizetés jogosultja javítva van és az eredeti név nem is látszik, az átvevő pedig nem írta alá az átvétel tényét. A cégbíróági iratok sem támasztják alá a kifizetés tényét, mert a Bt. csak 2002. évben szűnt meg.

Álláspontja szerint magántanítványainak tanúvallomásaival egyértelműen bizonyította a különórák tényét és az ebből minimálisan figyelembe vehető jövedelmének összegét is.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a házastársi közös vagyon megosztása iránti perben kötött azon egyezségüket, amely szerint az alperes 13.440.000 forint megváltási ár fejében váltotta meg a felperes **P.** utcai ingatlanban lévő 4/10 tulajdoni hányadát. Az alperes megváltási árként a szakértői véleményben megállapított értékénél 2.000.000 forinttal többet fizetett ki a felperesnek, mert az egyezség megkötésekor figyelembe vették a **B.** utcai és **Sz.** utcai ingatlant is.

Hivatkozott azon megállapodás tervezetekre is, amelyekből kitűnt, hogy a felperes követelése a közös vagyon megosztása címén összesen 12.000.000 forint volt, amely olyan számítás eredményeként alakult ki, hogy a felperes a **B.** utcai, valamint a **Sz.** utcai lakások megváltási áráként 5.000.000-5.000.000 forinthez jut, ezen felül 2.000.000 forint készpénzben részesül. Ennek fejében pedig az alperes tulajdonába kerül a felperesnek a **P.** utcai ingatlanban fennálló 4/10 tulajdoni hányada. Ezzel azt kívánta bizonyítani az alperes, hogy fel sem merült a felperes részéről, hogy a **P.** utcai ingatlan megváltási árán túl, a további két ingatlan 1/2 tulajdoni hányadára is jogosult lenne.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a szerzési arány körében az alperes által végzett háztartási munkát, illetve nem értékelte a felek által benyújtott vagyonmérlegeket.

Kifogásolta, hogy a bíróság nem fogadta el az alperes édesanyjának tanúvallomását.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg és a bizonyítékok helyes mérlegelésével vonta le azt a jogi

következtetését, hogy a felek mind a **B.** utcai, mind a **Sz.** utcai lakást az élettársi közös vagyon felhasználásával vásárolták és a szerzésben való közreműködésük egyenlő arányú volt.

A Ptk. 685/A. §-a szerint két házasságkötés nélkül, érzelmi és gazdasági közösségben együtt élő személy - ha a jogszabály másként nem rendelkezik - élettársnak minősül, míg a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése értelmében az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködés arányában szereznek közös tulajdont. Ha a közreműködés aránya nem állapítható meg, azt azonos mértékűnek kell tekinteni azzal, hogy a háztartásban végzett munka a szerzésben való közreműködésnek számít.

Az idézett törvényi rendelkezés alapján törvényi vélelem szól amellett, hogy az élettársi jogviszony tartama alatt az élettársak által akár együttesen, akár külön-külön megszerzett valamely vagyontárgy az élettársak közös tulajdona, kivéve ha az élettársak valamelyike kizárólagos szerzést bizonyít (EBH 2010. 2227).

A perbeli lakás ingatlanokat az alperes az élettársi életközösség alatt vásárolta, így a közös vagyonszerzés vélelmének beálltát az alperes szerzése is megalapozza. A vélelemmel szemben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az ingatlanok nem a felek közös, hanem az alperes kizárólagos tulajdona; azt részben szülői juttatásból, édesanyja készpénz ajándékából, illetve az élettársi kapcsolat alatt a magánóra adásokból származó bevételeinek olyan elkülönülten kezelt részéből fedezte, amelyet felismerhetően nem kívánt az élettársi közös vagyon részévé tenni.

A perben feltárt bizonyítás anyaga az alperesnek ezt az állítását kétségtelenül nem támasztotta alá. Az alperes kizárólagos tulajdonszerzését önmagában az a körülmény, hogy a felperes az ingatlanok adásvételi szerződéseiben félként nem vett részt, illetve azt tanúként aláírta, nem bizonyítja. A felek jogviszonyára irányadó Ptk. 578/G. § (1) bekezdése alapján az élettársak közös tulajdonszerzése a közös tulajdon sajátos alakzata abban az értelemben, hogy bármelyik élettárs szerzése kihat a másikra. A harmadik személyekhez fűződő külső jogviszonyaikban akár együttes, akár külön-külön szerzőként is szerepelhetnek; az egymás közötti, úgynevezett belső jogviszonyaikban azonban együttes szerzőknek minősülnek.

Nincs egyértelmű bizonyíték az alperes édesanyja által történt ajándékozásra és annak mértékére. Sem az I. rendű alperes, sem az édesanyja nem tudta összecszerűen megjelölni az ajándék mértékét, mindketten csak azt nyilatkozták, hogy az alperes édesanyja az ingatlanok vételárának közel a fele részét biztosította. Azt, hogy az alperes édesanyjának jelentős megtakarítása volt, az alperes által készített kimutatáson, illetve előadásán túl hitelt érdemlő - pl. okirati - bizonyíték nem támasztotta alá. Ennek hiányában nem értékelhető az alperes előadását megerősítő bizonyítékként édesanyjának tanúvallomása sem, a tanú közeli hozzátartozói kapcsolat miatt fennálló nyilvánvaló érdekeltisége miatt. Önmagában az az alperesi előadás, hogy édesanyja köztisztviselői jövedelemmel rendelkezett, szerényen élt és házastársa biztosította a tartását, ezért rendelkezett olyan összegű megtakarításokkal, hogy az alperest tudta támogatni a lakások megvásárlása során,

- a felperes tagadása miatt - nem elegendő a szülői hozzájárulás bizonyítására. Helyes mérlegelés alapján jutott ezért arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy az alperes édesanyja által nyújtott, a lakások vásárlásához történő hozzájárulás nem került bizonyításra a perben.

A felperes tagadásával szemben nem bizonyította az alperes a magánórák adásából származó bevételeinek mértékét sem. Az alperes volt tanítványainak - így **H.P.**, **H.K.**, **T.U.**, **P.N.** és **V.Á.** - tanúvallomása (22. sorszám alatti jegyzőkönyv), csak azt a felperes által sem vitatott tényt bizonyítja, hogy az alperes jövedelmét óraadással kiegészítette.

A tanúvallomások azonban nem nyújtanak kellő támpontot az alperes által megszerzett jövedelem mértékére, különösen azért nem, mert az egyes tanúvallomások jelentős mértékben eltérnek az óradíj mértékében: **T.U.** az óradíjat 600-800 forintban, **P.N.** 1.000 forint körüli összegben, míg **H.K.** két főre, másfél órára 3.000 forint összegben határozta meg (22. sorszám alatti jegyzőkönyv 3-5. oldal).

Emellett a korabeli jövedelmi és értékviszonyok is kétségesé teszik az alperes által hivatkozott bevétel mértékét. Az alperes azt állította, hogy a legalacsonyabb óradíj 1.250 forint, a legmagasabb 2.000 forint volt. (P.20.118/2008/10. számú előkészítő irat) Figyelembe véve azt, hogy 1996. évben a teljes munkaidőben foglalkoztatott munkavállaló részére megállapított személyi alapbér kötelező legkisebb összege havi 14.500 forint, a felperes havi jövedelme ebben az évben 10.409 forint, az alperesé pedig havi 18.375 forint volt, nem fogadható el az alperesnek az az előadása, hogy a magánórák adásából legkevesebb havi 125.000 forint bevétele származott.

Az óradíjak bizonytalansága mellett azt az állítását sem tudta bizonyítani az alperes, hogy hétköznap 13.30-tól - 20.30-ig szünet nélkül, napi 5; heti 25 csoportban tartotta az órákat. A tanítványok ilyen jelentős számát és a folyamatos oktatást cáfolta **S.R.** tanú vallomása (14. sorszám alatti jegyzőkönyv 2. oldal), aki úgy nyilatkozott, hogy a gyermekgondozási segély tartama alatt, főleg félévkor és év végén, egy-két, de előfordult, hogy több tanítványa is volt az alperesnek.

Ezen rendelkezésre álló bizonyítékok tehát nem voltak alkalmasak az alperes magánórák adásából származó bevételeinek a bizonyítására.

A felperes adózott bevétele melletti jövedelmét sem lehetett megállapítani, de az 1994. december 20. napján kelt kiadási pénztárbizonylat alkalmas okirati bizonyíték annak bizonyítására, hogy a felperes - helyesen - 2.525.000 forint osztalékhoz jutott. A kiadási pénztárbizonylat (P.20.118/2008/9/2. sorszám alatt csatolt irat) kelte összhangban áll azzal is, hogy a **F. Bíróság**, mint Cégbíróság iratai között szereplő 1995. február 20. napján kelt jegyzőkönyv szerint a **P. Bt.** bel-, illetve kültagjai az 1995. február 20-án tartott gyűlésen döntöttek a társaság jogutód nélküli megszűnéséről.

A felperes különvagyonai megtakarításának létét közvetve bizonyítja az is, hogy a felperes az **O. Fióknál** 1994. június 1. napján széfbérleti megállapodást kötött. (P.20.118/2008/9/3. szám alatti irat)

Nem igazolt az az alperesi állítás, hogy a házastársi közös vagyonba tartozó **P.** utcai ingatlan megváltási árának meghatározása során a felek figyelembe vették a **B.** utcai és a **Sz.** utcai ingatlant is. A **F.** Bíróság 17.P.630.718/2004/26. számú végzésével jóváhagyott egyezség teljesen egyértelmű abban, hogy a felperes **P.** utca 1/a. alatti ingatlanban fennálló 4/10 tulajdoni hányadának megváltási árát (13.440.000 forint) kizárólag a teljes ingatlan forgalmi értékének (42.000.000 forint), valamint az alperes édesanyjának az ingatlant terhelő haszonélvezeti joga vagyoni értékének (8.400.000 forint) figyelembe vételével határozták meg. (29.P.103.690/2006/1/F/3. sorszám alatti irat)

Az alperesnek a fellebbezésben foglalt az az állítása ugyanakkor, hogy az alperes a **P.** utcai ingatlan megváltási áraként magasabb összeget fizetett a felperesnek, mint amennyi az ingatlan forgalmi értéke alapján megillette volna. Továbbá ez arra tekintettel történt, hogy a megváltási ár összegének meghatározása során figyelembe vették a **B.** utcai és a **Sz.** utcai ingatlant is, éppen azt támasztja alá, hogy a felperes elszámolásra tartott igényt a két lakás után és ezt az alperes is elismerte. Ezt a megállapítást megerősíti az az alperes által írt megállapodás tervezet is (P.20.118/2008/9/1. sorszám alatti irat), amely a **P.** utcai ingatlan mellett a lakás ingatlanok vételárához történt felperesi hozzájárulás mértékét is $\frac{1}{4}$ részben határozta meg.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján tehát az állapítható meg, hogy a lakás ingatlanok vételének időtartamában a felek bevallott, adózott jövedelme nem fedezte a lakások vételárát. Mindkét fél rendelkezett azonban olyan jövedelemmel, amelynek mértéke a lefolytatott lehetséges bizonyítás alapján sem volt megállapítható. Helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor a felek közös szerzésben való közreműködésének arányát a felperes álláspontjával egyezően egyenlőnek tekintette, mert az ettől eltérő arány a szükséges pontossággal nem volt megállapítható. A törvény ugyanis a pontos arányok meg nem állapíthatósága esetére kisegítő szabályként írja elő az egyenlő arányú szerzést.

A **F.** Ítélet tábla a kifejtett indokok alapján az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni a felperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült másodfokú perköltségét, melynek mértékét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése alapján állapította meg.

A fellebbezés eredménytelensége miatt az alperes köteles megfizetni az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. november 26.

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit
a tanács elnöke

Nyíróné dr. Kiss Ildikó
előadó bíró

Levek Istvánné dr.
bíró